

Бійцівська рибка

КУПИТИ

- Серія художньої літератури «КУЛЬTREAD»
- Культова екранізація Френсіса Форда Коппола з Мікі Рурком, Меттом Ділланом та Ніколасом Кейджем в головних ролях

Расті-Джеймс - найкрутіший учень у школі, і він це знає. Попри те, що хлопець пишається власною репутацією серед однолітків, еталоном для нього є старший брат, на прізвисько Мотоцикліст. Брат завжди підтримає, підставить плече і допоможе вибратися з будь-яких негараздів.

Одного дня світ Расті-Джеймса розбивається вщент, але цього разу Мотоцикліста немає поруч...

Сьюзен Елоїз Гінтон - блискуча романістка

Publishers Weekly
непереможна

На своїй письменницькій арені Гінтон все ще

Kirkus Reviews

Про автора:

Сьюзен Елоїз Гінтон - американська письменниця, авторка контркультурної підліткової літератури. Її книжки, присвячені протистоянню шкільних банд, екранізував американський режисер Френсіс Форд Коппола (фільми «Вигнанці» та «Бійцівська рибка», обидва 1983 року). У 1988 році, на 30-річчя кар'єри письменниці, Американська Бібліотечна Асоціація та журнал School Library Journal нагородили її премією Margaret A. Edwards Award за «книжки, котрі висвітлюють досвід та емоції підлітків».

Кілька днів тому я зустрів Стіва. Для нього це стало справжньою несподіванкою: ми не бачилися вже дуже давно.

Я сидів на березі, а він підійшов і запитав:

— Расті-Джеймсе?

А я відповів «Га?», бо спершу не впізнав його. Пам'ять вже не та.

— Це я, — сказав він. — Стів Гейс.

Тоді я згадав, підвівся і обтрусив пісок.

— А, привіт.

— Що ти тут робиш? — продовжив він, дивлячись на мене так, наче не міг повірити власним очам.

— Живу тут. А ти що тут забув?

— Приїхав у відпустку. А взагалі — збираюся вступати до коледжу.

— Ого! І нащо?

— Викладатиму потім. У старшій школі, мабуть. Не можу повірити! Я й гадки не мав, що колись ще тебе побачу. Та ще й тут!

Я подумав, що в нас були приблизно однакові шанси тут опинитися. Навіть якщо ми далеко заїхали від місця, де бачилися востаннє. Людей можуть вражати дуже дивні штуки. Цікаво, чому я не був таким радий його бачити?

— Учителем станеш, ге? — бовкнув я.

Воно й не дивно. Він завжди тягався з книжкою.

— А ти чим займаєшся?

— Та нічим. Тиняюся собі, — відповів я.

— Тинятися — дуже поширене заняття в таких місцинах. Ти можеш малювати, писати, стояти за барною стійкою або ж тинятися. Колись я намагався підпрацьовувати барменом, але це якось не дуже кайфово.

— Господи, Расті-Джеймсе. Це відколи ми не бачилися?

Якусь хвилинку я подумав і сказав:

— Років п'ять чи шість.

З математикою в мене завжди були проблеми.

— Як ти сюди потрапив? — усе ніяк не міг заспокоїтися він.

— Ми з Алексом — це друзяка мій, познайомилися в інтернаті — моталися то там, то сям після того, як відкинулися. І ось ненадовго тут осіли.

— Ти серйозно?

Стів майже не змінився. Лише вуса відростив і тепер нагадував хлопчика, який вирядився на Гелловін. З іншого боку, зараз багато хто відрощує вуса. Але мені якось ніколи не хотілося.

— Як довго ти там пробув? — запитав він. — Я й не знав. Ми ж переїхали відразу, як... ну, ти знаєш.

— П'ять років, — відповів я.

— Я мало що пам'ятаю з тих часів. Як казав раніше, пам'ять вже не та. Дивись, хтось щось скаже, то я і пригадаю.

А от самому нічого не вдається. Іноді якісь слова Алекса навіюють мені спогади про виправний інтернат, але він рідко коли про нього говорить. Теж не любить згадувати про ті часи.

— Одного разу мене в одиночку запроторили, — бовкнув я, бо, здається, Стів чекав від мене чогось.

Він якось дивно на мене поглянув.

— Справді? Мені так шкода.

А потім втупився в мій шрам, що тягнувся через увесь бік. Випукла біла лінія. Ще й не засмагає.

— Ножем пирнули, — пояснив я. — Давно це було.

— Знаю, я теж там був.

— Ага, — відповів я. — Точно.

На якусь мить я пригадав ту бійку. Наче у фільмі. Стів відвів погляд. Я зрозумів, що він намагається не шукати очима інші шрами. Вони не дуже помітні, але якщо знаєш, куди дивитися, то неодмінно побачиш.

— Гей, — раптом сказав він, ніби намагався змінити тему. — Хочу тебе познайомити зі своєю дівчиною. Вона просто не повірить. Ми з тобою не бачилися з тринадцяти? Чотирнадцяти? Не можу навіть пригадати. Ти вже не чіпляєшся до чужих дівчат? — Він кинув напівжартівливий, напівсерйозний погляд.

— Ні, — відповів я. — У мене є дівчина.

— Або дві чи три?

— Лише одна.

Я не люблю усе ускладнювати, а, бачить Бог, і з однією дівкою мороки немало.

— Повечеряймо десь, — запропонував Стів. — Згадаємо старі добрі деньки. Старий, за цей час стільки всього трапилося...

Я мовчав, поки він називав час та місце, хоча мені не хотілося пригадувати старі добрі деньки. Я навіть не пам'ятаю їх.

— Расті-Джеймсе, — сказав він, — я так злякався, коли побачив тебе. Подумав, що здурів. Знаєш, із ким я тебе переплутав?

Шлунок стиснувся в кулак, а по хребту поповз старий страх.

— Знаєш, на кого ти схожий?

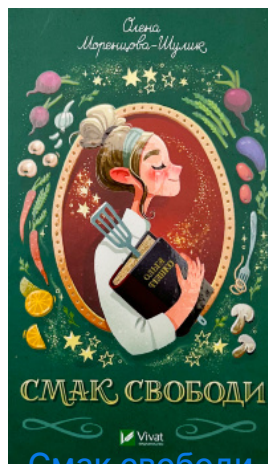
— Ага, — відповів я і все пригадав.

Можливо, я був би й радий побачити Стіва, але через нього до мене повернулася пам'ять.

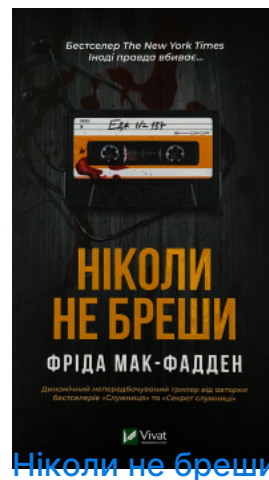
Рекомендована література

Хірург

Смак свободи

Ніколи не бреші

Моя воївча відпустка

Священник. Книга 1

Невгамовні мерці. П'яте розслідування

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ